

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci **žalobce: R. M.**, zastoupeném: JUDr. Jarmilou Cindrovou, advokátkou, se sídlem Mistra Jaroslav Kociana 38, 562 01 Ústí nad Orlicí, proti **žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6.2016, č.j. KrÚ – 36461/2016 OŠK OKPP,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 10.6.2016, č.j. KrÚ – 36461/2016 OŠK OKPP a rozhodnutí Městského úřadu Žamberk ze dne 17.12.2015, č.j. MUZBK-24290/2015/REUP-7, se pro vady řízení ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 20 342 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce žalobce, JUDr. Jarmily Cindrové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 24.6.2016 domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žamberk ze dne 17.12.2015, č.j. MUZBK-24290/2015/REUP-7,

jímž bylo vydáno podle ust. § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném znění (dále jen „*zákon o památkové péči*“) závazné stanovisko ke stavebním úpravám a přístavbě domu čp. X v Letohradě, jehož provedení považoval správní orgán I. stupně za nepřípustné. V žalobě uvedl žalobce věcné námitky proti zmíněnému rozhodnutí, kterým se krajský soud však nemohl zabývat, a to z následujících důvodů:

V dané věci rozhodoval krajský soud již jednou, a to usnesením ze dne 22.8.2016, č.j. 52A 68/2016-23, přičemž dospěl k závěru, že v daném případě se jednalo o závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 cit. zákona ve formě rozhodnutí správního orgánu, ačkoliv v dané věci se jednalo o závazné stanovisko, které nemůže být samostatným rozhodnutím ve správním řízení. To krajský soud dovodil ze skutečnosti, že z konstantní soudní judikatury a z platné právní úpravy vyplývá, že pouze v případě, kdy správní orgán má vydat závazné stanovisko v konkrétním případě ve formě samostatného rozhodnutí, řeší pouze zvláštní zákony, např. v dané věci § 44a odst. 2 zákona o památkové péči, přičemž pokud je závazné stanovisko vydáno podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení pouze v případě, pokud bylo vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu. Z toho výkladem a contrario lze dovodit, že pokud bylo závazné stanovisko podle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které naopak je příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu (tj. stavební zákon, zák. č. 183/2006 Sb.), tak v takovém případě se nejedná o samostatné rozhodnutí ve správním řízení, ale jedná se o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu, které však není přezkoumatelné ve správním soudnictví (srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 23.8.2011, č.j. 2As 75/2009-113). A právě v daném případě bylo závazné stanovisko vydáno ve věci, o které je příslušný rozhodovat stavební úřad podle stavebního zákona, když závazné stanovisko bylo vydáno k žádosti žalobce o vydání závazného stanoviska k dokumentaci pro územní rozhodnutí, tj. jako závazný podklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu, jímž je stavební zákon, když dané stanovisko by mělo být podkladem pro vydání územního rozhodnutí, které je nepochybně vydáváno podle stavebního zákona §180 stavebního zákona. Krajský soud pak dospěl ve zmíněném usnesení k závěru, že i když bylo závazné stanovisko vydáno formou rozhodnutí, tak protože toto není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, když nemůže být rozhodnutím, nejednalo se o rozhodnutí ve smyslu § 65 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), tedy žalobce nemohl být krácen tímto „rozhodnutím“ na svých právech.

Uvedené usnesení krajského soudu však zrušil Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 20.9.2017, č.j. 9As 236/2016-35 a věc vrátil podepsanému soudu k dalšímu řízení.

V tomto zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud shodl s názorem krajského soudu, že v daném případě byl správný názor krajského soudu ve zmíněném usnesení, že závazná stanoviska podle § 14 odst. 1 zákona o památkové péči mohou mít dvojí povahu, tedy buď skutečně pouze závazného stanoviska podle § 149 správního řádu, které není samostatným rozhodnutím ve správním řízení, anebo může být samostatným rozhodnutím vydávaným ve správním řízení. Nejvyšší správní soud se rovněž shodl s názorem krajského soudu, že v daném případě nemohlo mít závazné stanovisko formu rozhodnutí, neboť, jak krajský soud uvedl již ve zmíněném zrušeném usnesení, bylo vydáno jako poklad pro vydání rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu, který stanoví zákon, když stanovisko mělo být

podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Je nepochybné, že v daném případě nemohl správní orgán I. stupně vydat závazné stanovisko ve formě rozhodnutí, protože to by mohl provést jen v případě, kdy by toto závazné stanovisko založilo žalobci přímo právo provést jím navrhované stavební práce na domě čp. X na Václavském náměstí v Letohradě. V takovém případě by muselo být závazné stanovisko vydáno formou rozhodnutí. V dané věci však toto závazné stanovisko má sloužit pouze jako podklad pro vydání územního rozhodnutí a následně pro vydání stavebního povolení pro provedení těchto stavebních prací. V takovém případě s poukazem na ust. § 44a odst. 3 zákona o památkové péči je třeba konstatovat, že správní orgán I. stupně a i žalovaný postupovaly v rozporu s platnou právní úpravou, tedy v dané věci bylo vydáno závazné stanovisko formou rozhodnutí správních orgánů. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku označil pouze za nesprávný postup krajského soudu, který usnesením odmítl zmíněnou žalobu, když uvedl, že pokud bylo závazné stanovisko (nesprávně) vydáno formou rozhodnutí, tak žalobce neměl jinou možnost, než brojit proti tomuto „rozhodnutí“ žalobou. Zároveň NSS ve zrušujícím rozsudku uvedl závazný právní názor pro další postup krajského soudu, když krajský soud musí „posoudit, jaké důsledky má jím zjištěná nezákonnost napadeného rozhodnutí na posouzení věci. Zejména by bylo namístě zvážit aplikaci § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. i bez výslovné žalobní námitky“ (srov. bod 14 rozsudku ze dne 20.9.2017, č.j. 9As 236/2016-35, dále jen „zrušující rozsudek NSS“). Dále NSS konstatoval z konstantní soudní judikatury NSS skutečnost, že lze pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. zrušit žalované rozhodnutí i z úřední povinnosti, tedy přihlédnout z úřední povinnosti k existenci takových vad jen za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a takové míry závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů (ve zrušujícím rozsudku odkázal NSS na předchozí rozsudky NSS ze dne 27.9.2005, č.j. 3Afs 19/2004-92, ze dne 19.4.2006, č.j. 3As 5/2003 atd.), přičemž uvedl, že o takovou vadu by se v případě akceptace závěru krajského soudu jednalo i v dané věci, tedy že v dané věci se jedná o natolik závažnou vadu řízení, ke které je třeba výjimečně přihlížet i bez výslovné žalobní námitky.

Krajský soud v dané věci tedy setrval na vysloveném názoru uvedeném ve zrušeném usnesení, který nezpochybnil ani NSS ve zrušujícím rozhodnutí, tedy že ve věci nemělo být vydáno závazné stanovisko ve formě rozhodnutí (argumentace soudu viz výše), když nepochybně toto závazné stanovisko nezakládalo žalobci právo provést jím navrhované stavební práce na domě čp. X v Letohradě, ale mělo nepochybně sloužit pouze jako poklad pro vydání územního rozhodnutí a následně stavebního povolení pro provedení stavebních prací. V takovém případě s poukazem na ust. § 44a odst. 3 toto závazné stanovisko nemohlo být vydáno ve formě rozhodnutí, když se jednalo o závazné stanovisko ve smyslu § 149 správního řádu. Správní orgán I. stupně a žalovaný tak pochybily, když podstatným způsobem porušily ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, tedy vydaly uvedené závazné stanovisko ve formě rozhodnutí, ačkoliv tak učinit neměly, tedy pro tuto vadu řízení zrušil krajský soud žalované rozhodnutí a i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 76 odst. 1 písm. c, § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšný žalobce měl proti neúspěšnému žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které zahrnují odměnu a paušální náhradu za 3 úkony právní služby, tj. převzetí věci, sepsí žaloby, sepsí kasační stížnosti, tj. 3x 3 100 Kč a 3x 300 Kč, s 21% DPH, tj. 12 342 Kč, k tomu je připočten soudní

poplatek za žalobu a za kasační stížnost (3 000 Kč a 5 000 Kč), tedy celkem činí náhrada nákladů řízení 20 342 Kč (§ 3, 7, 9, 11, 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 21. listopadu 2017

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: